
ZUZANA
HARTMANOVÁ
HOST
LOVCI
ZATRACENÝCH

ZUZANA HARTMANOVÁ

LOVCI ZATRACENÝCH

ZUZANA
HARTMANOVÁ

LOVCI ZATRACENÝCH

BRNO 2026

© Zuzana Hartmanová, 2026
Cover illustration and edges © Adéla Stopka, 2026
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3330-5 (PDF)
ISBN 978-80-275-3331-2 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3332-9 (MobiPocket)

ČÁST I.

KAPITOLA 1.
RISA

Tenhle svět je zvláštní. Nebo aspoň… zvláštnější. Ačkoliv zkušení mezikontinentální cestovatelé by s tím nejspíš nesouhlasili. Koňská čtyřspřeží vedle dvoupatrových autobusů by s nimi nehnula. Nad dlouhými pláštì nebo špičatými klobouky by nepozvedli obočí, stejně jako nad andělskými relikviemi v muzeích. Ovšem nad mečem jako doplňkem značkového trojdílného obleku by se možná pozastavili. A pokud ne, třeba by některým z dávných cestovatelů přišly neobvyklé aspoň elfské motorkářské gangy nebo gnómové s mobilními telefony zuřivě si objednávající na síti nejmódnější květinové čapky.

Se vší tou nadpřirozenou verbeží, která se sem dostala ještě v dobách, kdy Miodhan fungoval jako čilé turistické letovisko — protože tady nikdo neupaloval čarodějnice, nestřílel po vlkodlacích stříbrem a neaplikoval na démony exorcismus —, by Risa se svýma jasně zelenýma očima s kočičí zorničkou nepůsobila nijak výstředně. Přesto raději dávala přednost kontaktním čočkám. Řečí o tom, že je určitě adoptovaná, si vyslechla za svůj život už dost. A i když na těch pomluvách nebylo ani zrnko pravdy — měla to potvrzené —, zvídavé otázky typu: „Co jsi teda zač?“ ji rozčilovaly. Z větší části proto, že na ně sama neznala odpověď.

Jenže teď se jí jedna čočka posunula a dráždila ji. Položila svůj náklad v podobě kartonové krabice na zídku s kovaným plotem. Když si prohlížela inzerát na zdejší volný byt, kování ji okamžitě zaujalo. Zapřela se o zídku bokem, aby krabice nespadla, a pokusila se mrkáním dostat čočku zpět na svoje místo.

Pomalu se schylovalo k dešti. Ve vzduchu se dala cítit voda. Risa tu vůni zbožňovala — byla jako předzvěst malého zázraku. Jenže teď se do ní vloudil štiplavý náznak síry.

Risa se naučila nedávat najevo, když ji nos upozornil na něco neobvyklého. Už jako malá rychle pochopila, že to není zcela běžné a není radno o tom na potkání vykládat. Proto se i nadále věnovala dosavadní činnosti, i když se jí celé tělo napjalo.

Síra znamenala přítomnost démona. Risa sice přesvědčovala rodiče, že v tak velkém městě jako Surmit se určitě moc nebezpečných démonů pohybovat nebude, ale sama měla jiný názor. Podle ní naopak půjde o semeniště různých existencí — bylo jasné, že rodiče si to myslí taky, ale byla to taková jejich hra. Risa se bude tvářit jako poslušná dcera, která je naprosto v pořádku, a oni se budou tvářit, že se o ni nebojí.

Většinou není dobré potkat démona na vylidněné ulici. Bývají sice v pohodě, ale jeden nikdy neví, jestli zrovna dnes nevstali špatnou nohou. Koneckonců všichni máme své dny. A nikdo nechce narazit na rohatou potvoru, která ještě nesnídala. Obecné pravidlo proto znělo: Můžeš se vyhnout démonovi? Tak to udělej.

Risa se po chvíli — když usoudila, že už její pohyby nebudou připomínat útěk — přestala starat o kontaktní čočku, znovu popadla krabici a vyrazila k brance. Po chodníku se k ní přibližoval docela normálně vyhlížející muž ve středních letech s brýlemi. Pach síry výrazně zesílil. Risa vrazila

bokem do branky, ale zapomněla, že ji za sebou předtím zavřela na západku.

Muž ji minul, a když sprostě zaklela, jak se uhodila o kování, jen se lehce usmál.

Oddechla si. Vzápětí se jí ale zvedl žaludek z pachu, který se za ním táhl. Byl to závan ryzího zla. Zamotala se jí hlava a krabice jí vypadla z rukou. Opřela se o branku.

Démon — zatím stále v lidské podobě — se otočil a udělal váhavý krok jejím směrem. Pak se ale zarazil a vteřinu nato začal urychleně ustupovat.

„Nepotřebujete pomoct?“ ozval se hluboký hlas.

Risa se otočila. Stál vedle ní muž v kožené bundě. Byla tak zaujatá démonem, že si ho předtím na ulici vůbec nevšimla. Zápach síry a zla znatelně zesílil.

„Ne, to je v pohodě, díky.“

On už se ale stejně skláněl nad rozsypanými věcmi a skládal je zpátky do krabice. Nepozastavoval se nad názvy knih, které bral do ruky.

Runová magie od počátku věků, *Miodhanské legendy*, *Runové abecedy napříč kontinenty*, *Vlčice a král*, …

„Jestli chcete, pomůžu vám to odnést,“ navrhnul jí.

„Zvládnu to, díky,“ pokusila se ho Risa znovu zdvořile odbýt. Rozhodně nemínila prozradit nějakému cizinci, kde přesně bydlí. A už vůbec ne někomu, kdo tak čpěl Předpeklím.

Muž se zvednul s krabicí v náruči a Risa si ji od něj kvapně převzala. Udělala tu chybu, že se mu podívala do očí. Tak tmavě hnědé duhovky ještě neviděla — chvílemi měla pocit, že je nedokáže rozeznat od zornic. Působily znepokojivě. Taky zjistila, že je nanejvýš o pár let starší než ona. Když jí pohlédl do obličeje, ve tváři se mu mihlo překvapení. Ale možná si to Risa jen představovala.

Otevřela branku a pozadu vešla na zahradu. Když mezi ní a tím neznámým stála kovová zdobená mříž, sahající jí asi po pás, cítila se aspoň trochu líp.

„Díky za pomoc," rozloučila se.

„Za málo." Muž jí věnoval úsměv, ale Risa ho neopětovala.

Až když se od ní dostatečně vzdálil, začal konečně mizet i zlovolný zápach síry. Jo, démoni jsou většinou v pohodě — a někdy si zjevně hrají na galantní rytíře —, ale i tak byla ráda, že je pryč.

„Měla ses nastěhovat ke mně, nebo aspoň na koleje. Říkala jsem ti to několikrát," prohlásila Amanda, když si večer sedly se sklenkou vína v Risině novém bytě. Nacházelo se v něm povážlivě mnoho nevybalených krabic.

„Představa, že se s někým dělím o osobní prostor, mě děsí, promiň."

„Však já vím. A tohle hnízdečko je celkem útulné. A aspoň není úplně… na samotě," dodala po chvilkovém zaváhání.

Risa se upřímně zasmála a napila se dobře vychlazeného bílého vína. „Nemusíš kolem mě chodit po špičkách, nejsem z cukru."

Amanda sjela pohledem k Risinu levému oku, pod nímž se táhla dlouhá, stále červená jizva.

„Navíc, ten hajzl dopadl mnohem hůř," připomněla Risa kamarádce, aby ji uklidnila.

Amanda si odfrkla. „Ještě aby ne. Ale zkrátka se mi nelíbí, že sotva ses nastěhovala, přepadl tě démon za bílého dne."

„Am, on mě nepřepadl. Pomohl mi posbírat popadané věci."

„Stejně," mávla nad jejími námitkami Amanda rukou. Pak se k ní naklonila a přešla do spikleneckého šepotu. „Byl to krasavec?"

Risa zaúpěla. „Já nevím, možná."

„Jak nevíš? Copak sis ho neprohlédla?"

„Měla jsem docela starosti s tím, jak se mi dělalo zle z jeho smradu."

„Aspoň jsi ze hry," usmála se Amanda.

„Ty jsi nenapravitelná!"

„Víš, že mám pro démony slabost."

To byla pravda. Vzhledem k tomu, že Amanda patřila k populaci vërmëských elfů, bylo až zarážející, s kolika démony spala. Risa pochybovala, že o jejím původu kterýkoliv z nich věděl, jinak by se jí nejspíš ani nedotknul — jejich rasy se neměly zrovna v lásce. Samotná Risa na Amandino tajemství přišla vlastně náhodou, jen díky svému nosu. Její nejlepší kamarádka se svým původem rozhodně nechlubila. Jelikož na ní nebylo na první pohled nic poznat, nedalo jí mnoho práce držet rodinné tajemství pod pokličkou.

„Tak jak vypadal?" Amanda dál naléhala.

Risa se snažila zapudit vzpomínku na nepřirozeně tmavé oči a pokusila se vybavit si nějaké další podrobnosti.

„Byl vyšší než já."

„No, Ris, to jsou všichni," rýpla si Amanda.

„Měl na sobě koženou bundu — ten střih by se ti líbil."

Amanda se uvelebila na pohovce a upila ze skleničky. „To zní slibně."

„Vlasy měl tmavé, ale pořád hnědé. Takový ten moderní rozcuch, co má vypadat přirozeně, ale vsadím se, že kvůli němu tráví dost času před zrcadlem."

„Hm."

„Přišel mi docela opálený. Jo, asi byl hezký…“

„U Dvojčat,“ povzdychla si Amanda teatrálně. „Ty jsi někdy vážně marná, víš to?“

Risa jen omluvně pokrčila rameny.

„Však my tě jednou vytáhneme z té tvojí ulity, to se spolehni!“

KAPITOLA 2.
RISA

Surmit bylo staré město plné dláždění z kočičích hlav, historických budov, poctivě opečovávaných soch i pomníků a výstavních mostů přes řeku Leiru. Našla se tu samozřejmě i moderní architektura. Nablýskaný nerez a sklo byly s překvapivým citem vměstnány mezi staletími ohlazené pískovcové a žulové stěny honosných budov univerzity, divadel nebo opery. Plakáty vylepené po zdech, které lákaly do kina na nejnovější film s velice populární upírskou herečkou nebo na koncert dívčí skupiny Elfen Lied — na němž se promenádovala trojice polonahých elfek —, už tak citlivé k okolí nebyly. Ale naštěstí jich bylo historické centrum z větší části ušetřeno.

Surmit sice nebyl tak velký jako Highborn, kde Risa doposud žila — a studovala —, ale ráda ho navštěvovala už předtím, než se sem přestěhovala. Jezdívala do Surmitu za Amandou a užívala si atmosféru, kterou na ni město dýchlo. Stísněným uličkám s lomenými oblouky, klenoucími se jí nad hlavou a spojujícími protilehlé domy, se sice vyhýbala — bez ohledu na to, kolik krásných květin a lamp z oněch oblouků viselo —, i tak ale s chutí navštěvovala historické části města a kochala se fontánami i kamennými sloupy uprostřed náměstíček.

Na jednom z nich si právě sedla na lavičku poté, co navštívila maličké muzeum čokolády. Za zády měla zeď porostlou psím vínem, které pomalu začínalo měnit barvu — o slovo už se hlásil podzim. Vložila si do úst čokoládovou pralinku a spokojeně si užívala paprsky babího léta a zdejší klid. Ten ale neměl dlouhého trvání.

„Můžu si přisednout?“ zeptala se stydlivě nymfa s fialovo-zelenými vlasy. Risa se ani nemusela rozhlížet, věděla, že je tu celá hromada dalších volných laviček.

Dívka si toho zjevně byla vědoma a ukázala na velké desky, které držela v ruce: „Chtěla bych si naskicovat to sousoší,“ kývla ke středu náměstíčka. „A jen odsud je vidět tvář,“ dodala.

Risa se podívala na sochy a musela uznat, že nymfa — podle barvy vlasů ji odhadovala na květinovou — má pravdu.

„Jasně,“ svolila nakonec.

Dívka si sedla na druhý konec lavičky, rozevřela desky a z batohu vytáhla plechovou krabičku plnou uhlů. Začala rychle pracovat, bylo vidět, že je v tom zběhlá. Měla jistou a zkušenou ruku, což Risa jako runová čarodějka dokázala ocenit.

„Profesorka po nás chce na první hodinu portfolio kreseb na téma místních legend,“ ozřejmila nymfa, když si všimla, že ji Risa pozoruje.

Trochu ji zaskočilo, že na ni nymfa promluvila, jenže to většinou živé bytosti dělají — konverzují. Zahleděla se na sochy před sebou a přemýšlela, co říct, aby nepůsobila nezdvořile.

Nakonec dokázala přijít jen s banální otázkou: „A o jakou legendu jde v tomhle případě?“

Při bližším pohledu na sousoší Rise došlo, že nejspíš muselo zpodobňovat jedno z božských Dvojčat — Malacha nebo Neriata — v boji s podivně vyhlížející smečkou psů.

Nymfa dál kreslila a u toho vyprávěla.

„Traduje se, že v době, kdy pomalu končilo cestování mezi kontinenty, se tady v Surmitu otevřela brána z Vërmësu a do města vnikla vlkodlačí smečka. Nakazila velkou část obyvatel v chudinských čtvrtích, čímž způsobila epidemii." Na chvilku se zadívala na rozpracovanou kresbu a pak pokračovala: „Malach se nad místními slitoval — už tehdy byl Surmit univerzitním městem — a smečku vyhnal."

Risa povytáhla obočí. Zrovna k Malachovi jí takové dobrodiní nějak nesedělo. Z toho, co se o vládci Předpeklí vyprávělo, by vlkodlaky spíš zmasakroval. A nejspíš by za to požadoval upsané duše místních až do třetího kolene.

„Vážně je vyhnal?" zeptala se proto skepticky.

Nymfa se usmála — bylo jí jasné, na co Risa narážela. „Říká se to. Brána se prý otevřela nedaleko odsud, proto je socha vyobrazující Malachovo vítězství právě tady. Nicméně když se v téhle čtvrti zhruba dvacet let zpátky předělávala kanalizace, našli tu velké množství kosterních ostatků. A ne všechny byly lidské," dodala dramaticky.

„Historii píší vítězové," odtušila Risa a dala si další pralinku. Po chvilkovém zaváhání nabídla sáček i své nečekané společnici. Ta si ochotně jednu vzala.

Pak se Risa znovu zadívala na sousoší. „Ty sochy ale nevypadají moc jako vlkodlaci. Přinejmenším ne ti vërmëští." Na to byla zvířata příliš štíhlá a měla moc špičaté čumáky — spíš liščí než vlčí.

Nymfa se zazubila a nadšeně listovala deskami, načež Rise ukázala několik dalších skic znázorňujících humanoidní postavy se zvířecími hlavami.

„Existuje totiž ještě jeden výklad, v němž vůbec nejde o vlkodlačí epidemii, ale o mocenský boj mezi Malachem a jiným bohem smrti i s jeho přisluhovači."

Risa nakonec strávila víc než hodinu rozebíráním téhle konkrétní legendy s květinovou nymfou. Převracely každé tvrzení a porovnávaly své znalosti historického kontextu i kanonického výkladu Malachovy podstaty. Zabíhaly do metafyziky i základů experimentální teologie. Risa si to celé neskutečně užívala — připadala si jako za starých časů, kdy s přáteli vedli dlouhé diskuze o filozofii, magii a runách.

Bylo příjemné se aspoň na krátkou chvíli vrátit zpátky do poklidné doby, kdy si nemusela klást otázky o tom, co se skrývá v zapadlých uličkách. Kdy nemusela přemýšlet, zda je setkání s démonem právě v den, kdy se přistěhovala, skutečně náhoda. Zkrátka do doby, kdy její jedinou starostí bylo, že za dva týdny začíná semestr…

Risa nakonec vcelku bez potíží přežila několik útrpných ceremoniálů v rámci zahájení školního roku. Ódy na historii a prestiž Surmitské univerzity ji neuchvátily tolik jako řadu jiných nováčků. Všimla si skupinky prváků rozplývajících se nad vstupní halou plnou nádherných fresek.

Amanda jí kdysi vysvětlovala, čím jsou tak unikátní — obzvlášť jedna, na níž Dvojčata bojovala proti podivně vyhlížejícímu rudokřídlému andělovi —, ale na rozdíl od ní Risa na umění nikdy nebyla. Proto se taky přihlásila na doktorské studium Starodávných jazyků a obřadů, zatímco Amanda studovala Dějiny umění a Ranou démonologii. Vedle toho vypadaly jazyky a obřady nudně. Ale vzhledem k tomu, že se Risa odmalička specializovala na runovou magii a kouzla spojená s hliněnými destičkami, jiný obor by jí byl k ničemu. Získat diplom pro ni představuje čistě formalitu — udělat zkoušky, sepsat nějakou práci a odučit

stanovený počet hodin. Sice to zabere pár let, ale bude to vážně hračka.

A o to vlastně šlo: změnit prostředí, zaměstnat mysl a uchlácholit rodiče, že se nezaplete do ničeho nebezpečného. Mít zase prostě úplně obyčejný život zaplněný studiem, obhlížením městských krás a možná i příležitostným koncertem či večírkem.

Risa se bezděčně dotkla jizvy pod okem. Ani vrstva make-upu ji nedokázala zcela zakrýt. Občas ji pořád pobolívala.

Z představy, že by se jejich dcera mohla přece jen dát na akademickou dráhu, byli rodiče nadšení. Stejně jako z toho, že si zvolila Surmitskou univerzitu, kterou sami kdysi vystudovali. Risa při pomyšlení na to, že stráví zbytek života jako úřednice nebo profesorka, tak veselá nebyla.

Těch pár zapsaných přednášek se pro ni bohužel záhy ukázalo ještě daleko nudnějších, než čekala. Témata, která by ji zajímala, profesoři přeskakovali. A těm, která znala už patnáct let zpaměti, věnovali sáhodlouhé, nezáživné výklady.

Na chodbách potkávala různorodou směsici ras. Prošla kolem chichotající se skupinky nymf, jejichž jednobarevné oči zblízka působily takřka krystalickým dojmem, jak se jejich drobné fasetové plošky třpytily. O démony tu taky nebyla nouze, ačkoliv žádný z nich nepáchnul tak jako ten, jehož potkala před několika týdny, když se přistěhovala. Lehké závany síry se daly snést. Dokonce měla pocit, že jednou nebo dvakrát ucítila revenanta, což ji udivilo — většina neumírajících se stranila společnosti. A samozřejmě nechyběli ani elfové. Existovaly chvíle, kdy Risa naprosto chápala, proč je nikdo nemá rád.

Vznešení se procházeli po chodbách a na ostatní sotva pohlédli. Hráli si na elitu, jejich přítomnost na místní

univerzitě přitom byla spíš než cokoliv jiného známkou toho, že nedokázali splnit standardy vlastního lidu.

„Hele, není to náhodou Hawksmoorová?“

„Jojo, prý dostala plný Loberovo stipendium.“

„Čúza. Určitě jí ho přiklepli jenom kvůli tomu, kdo jsou její rodiče.“

Risa mohla komentář prostě přejít — dělat, že rozhovor neslyšela. Jenže to neměla úplně v povaze. Proto se s přehnaně přátelským úsměvem otočila k dívce, která jedovatou poznámku pronesla. Šedé upnuté kalhoty a dlouhá, bohatě vyšívaná tunika, zjevně z hedvábí. Boty na podpatku, spousta cinkajících náramků. Modročerné vlasy spletené do copu, který jí sahal až k zadku. K hrudi si tiskla kufřík na hliněné destičky a stříbrný stylus, okázale vykládaný barevnými kameny. Jasná elfinka.

„Ne,“ pronesla Risa medově. „Ta čúza dostala plné stipendium proto, že dokáže během deseti minut vytvořit plně funkční osmiúrovňovou destičku. Což se o tobě zjevně říct nedá.“ Sjela přehnaně pohrdlivým pohledem dívčiny nástroje.

Elfka ztuhla. Odněkud zprava se ozval pobavený smích. Když se Risa podívala tím směrem, její zrak okamžitě přitáhly tmavé oči, které se snažila neúspěšně vymazat z paměti.

Otočila se zpět do chodby a pokračovala k východu.

Démon ji hravě dohnal. „Kdybych věděl, že jsem pomáhal někomu od Hawksmoorů, býval bych poprosil o autogram,“ pronesl vesele. Odér síry a zla — jinak to Risa neuměla definovat — tentokrát nebyl tak silný, aby se jí zvedl žaludek, ale nebylo pochyb, že tehdy na ulici skutečně cítila jeho, a ne toho nebohého obrýleného muže, jehož původně podezírala z démonství.

„Možná bych si o něj mohl říct teď, co myslíš?“ nadhodil znovu, jak se snažil zapříst rozhovor. „Jmenuju se Damien,“ představil se a nabídl jí ruku.

Risa si musela připomenout, že její nevyžádaný doprovod netuší, proč se s ním nechce bavit. Nemohl vědět, že ví o jeho původu. A rozhodně nemohl za to, že jeho oči Rise připomínají něco, co by nejradši zapomněla. *Odkdy zrovna já dám na předsudky?*

„Risa,“ přijala jeho ruku dřív, než ji stihl stáhnout zpátky a urazit se.

„Upřímně — tušil jsem to, když padlo tvoje příjmení,“ mrknul na ni.

Risa se přinutila k úsměvu. Její rodina nebyla jen nějaká zhýčkaná smetánka. Rod Hawksmoorů byl miodhanská elita. Matka patří mezi nejznámější média. Otec je natolik mocný, že zasedal v čarodějnické radě národní bezpečnosti. Starší bratr Matt jako jeden z nejlepších vyšetřovatelů momentálně pracuje tady v Surmitu a má na svém kontě řadu úspěšně uzavřených případů. A mladší sestra Elodie? Ta se už v patnácti stala známou aktivistkou za práva vlkodlaků. Nebylo divu, že její vlastní runová magie nikoho neoslňovala. Sice v ní excelovala, ale byla to zdlouhavá činnost, pro niž v lukrativních zaměstnáních nebylo zrovna využití. Bulvární plátky o Risu už dávno ztratily zájem, a to i přes její volnočasové eskapády — jak matka nazývala její zálibu v metalových koncertech a fakt, že měla uši propíchnuté víc než jednou. Ale její fotka se čas od času pořád někde objevovala. Nemohla se tedy divit, že ji ta pitomá elfinka poznala.

„Co studuješ?“ zeptal se Damien po chvíli trapného ticha.

Výborně, pomyslela si Risa, *normální, nezávazná konverzace, to zvládnu…*

KAPITOLA 3.
RISA

Risa se skepticky podívala na vysoký nápis vyvedený kovovými písmeny na zdi jednoho z předělaných skladišť: Bronz.

„To myslíš vážně?“ zeptala se, když k ní dolehlo dunění basů odněkud z útrob klubu.

Amanda se do ní zavěsila a táhla ji ke vchodu. „Smrtelně. Od té doby, co ses nastěhovala, jsi nikde nebyla. A ne, škola se nepočítá,“ prohlásila, když se Risa začala nadechovat k protestu. „Už přes měsíc trčíš zavřená doma. Dřív jsi nebyla takhle nespolečenská…“ Amanda se zarazila, protože jí došlo, co ono *dřív* znamená. „Promiň,“ špitla.

„V pohodě.“

„Ale věř mi, určitě se budeš bavit.“

A tak se Risa rozhodla, že kamarádce nebude kazit večer — proto nezačala sprostě nadávat skupince upírek, která je drze předběhla ve frontě u vstupu.

Bronz byl klub jako každý jiný. Několikapatrový, s dostatečným množstvím barů a obřím tanečním parketem v přízemí, odkud se do zbytku budovy nesla hlasitá hudba.

„Pojď nahoru,“ vybídla ji Amanda, „tam se aspoň trochu uslyšíme.“

Našly si místo v jednom z boxů a Risa šla pro pití. Bylo jí jasné, že Amanda by se jí pokusila podstrčit alkohol, a na to

se ještě necítila. Aspoň kamarádce objednala nejbarevnější koktejl z nabídky.

Amanda její výběr ocenila spokojeným zamručením a zastrčila si za ucho barevné paraplíčko, které jí barman naaranžoval na sklenici. Risinu vodu s citronem nijak nekomentovala.

„Tak jak je ve škole?“ zeptala se.

Risa pokrčila rameny. „Nuda.“

„To se nedivím. Všechno, co se tam učí, dávno umíš. Proč sis nevybrala jiný obor? Něco, co by představovalo aspoň trochu výzvu?“

„Byla to taková úlitba rodičům.“

„Myslím, že tě stejně prokoukli,“ podotkla Amanda.

„To je asi fuk. Hlavní je, že mi přestali volat třikrát denně, aby se zeptali, jestli jsem v pořádku.“

Amanda tázavě pozvedla obočí, čímž jasně položila stejnou otázku: *A jsi v pořádku?*

Risa to chtěla přejít nějakou lehkovážnou poznámkou, ale pak se zahleděla za kamarádčino rameno. Stál tam Damien, ležérně opřený o bar.

„No, možná jsem lehce paranoidní,“ připustila Risa neochotně. „Ale mám pocit, že mě někdo tak trochu sleduje.“ Kývla hlavou směrem k baru. „Černé triko, seprané džíny, pivo. Tvůj typ.“

Amanda se otočila, ani se nesnažila být nenápadná. Zrak jí neomylně padl na Damiena. „Klidně se s tebou vyměním,“ prohlásila. „Jestli tě sleduje ten, na koho se právě dívám, chci být ve tvé kůži.“

V tu chvíli Damien — jakoby náhodou — zavadil pohledem o Risu. Zatvářil se překvapeně, pak nahodil úsměv a s lehkým zaváháním zvedl ruku na pozdrav. Risa mu zamávání oplatila. Damien to vzal jako pozvání — přesně

jak čekala — a začal si skrz hloučky lidí razit cestu k nim. Risa nemohla říct, že by ji to potěšilo.

„Ty ho znáš?“ zeptala se Amanda překvapeně.

„Jo,“ zamručela Risa, protože jí bylo jasné, jakým směrem se konverzace zvrhne, jakmile přizná pravdu. „Je to ten démon, kterého jsem potkala při stěhování. Ukázalo se, že nejspíš taky chodí na Surmitskou univerzitu.“

„A to mi říkáš až teď?“

Ale to už byl Damien u nich.

„Ahoj. To je fajn náhoda, narazit na tebe zrovna tady.“

„Jo, velká náhoda,“ protáhla Risa ironicky. Amanda ji pod stolem kopla.

„Amando, tohle je Damien. Damiene, Amanda.“

Celá situace by byla nejspíš příšerně trapná, kdyby se Amanda neposunula a neudělala jejich novému společníkovi místo.

Koketně na něj zamrkala. „Můžeš se posadit vedle mě, jestli chceš.“

Risa měla co dělat, aby neprotočila panenky.

Netrvalo dlouho a stalo se z ní páté kolo u vozu. Její kamarádka se s démonem čile vybavovala a nepokrytě s ním flirtovala. Takhle v přítmí klubu musela Risa uznat, že Damien je nejspíš opravdu pohledný. Působil takovým tím rozpustile rošťáckým stylem, který spoustě žen — včetně Amandy — připadal sexy. Skutečně byl poměrně vysoký a opálený, jak Risa ostatně tvrdila od začátku. A jeho oči zjevně znepokojovaly pouze ji. Amanda byla z jeho ostře řezaných rysů a výrazných lícních kostí celá pryč, jak jí později přiznala.

Když si Damien odešel pro další pivo, kamarádka se na Risu vyčítavě podívala. „Jak je možné, že jsi o někom jako Damien nedokázala říct, jestli je fešák?“

„Není můj typ."

„I tak bys měla být schopná posoudit, jestli stojí za to, nebo ne. U Dvojčat," začala se teatrálně ovívat rukou, „vidělas ty vypracované ruce? A vsadím se s tebou, o co chceš, že má i dokonalé břišáky. Chci z něj udělat otce svých dětí. Teď a tady."

„Myslela jsem, že děti nesnášíš."

„Jsi hrozná!" zasmála se Amanda.

Risa se dobrovolně pasovala do role donašečky pití. Když šla už potřetí pro tu samou objednávku, barman po ní střelil nacvičeným úsměvem. Kupodivu jí nepřišlo nijak těžké mu úsměv oplatit. Neonově modré světlo, jímž byly podsvícené skleněné police s lahvemi alkoholu za jeho zády, se odráželo od dvou náušnic v barmanově levém uchu, piercingu v obočí a hladkém chokeru na krku. Risa si všimla, že se mu zpod ledabyle svázaného culíku blond vlasů táhnou za ucho linie tetování. Sledovala jeho šikovné ruce při míchání nápojů. Barvy v koktejlech se takřka hypnoticky prolínaly, ale nikdy se úplně nespojily. Bylo to svého druhu kouzlo.

Amanda se nedržela zpátky a Risa jí nijak nebránila. Část večera tak strávila sama v boxu se svou vodou, zatímco její kamarádka se bavila dole na parketu. Neušlo jí, že i když se na stole množily vysoké koktejlové skleničky, Damien vypil sotva tři piva.

Nebuď paranoidní, nebuď paranoidní… Nabádala se v duchu.

Nebylo to zase tak dávno, kdy by jí podobná situace nepřišla ani trochu podezřelá. Bavila by se, popíjela, tančila… Třeba se věci jednou vrátí do starých kolejí. Ale spíš ne.

Na rodinu Hawksmoorových si nikdy nikdo netroufl. Nejen proto, že byli chránění hromadou obranných kouzel a jednotliví členové by si nejspíš hravě poradili s většinou

pokusů o únos nebo atentát — a Risa toho byla důkazem —, ale zkrátka kolem sebe měli i jistou auru nedotknutelnosti. Především díky tomu, co dělali pro společnost. Málokdo příčetný kouše ruku, která ho krmí. Jak se ale Risa přesvědčila na vlastní kůži, najdou se i výjimky.

Jednou z nich byl i Peter, její bývalý přítel. Díky zásahu Risina bratra se naštěstí podařilo ututlat potenciální skandál, ale pro ni osobně to nic neměnilo. Ačkoliv ji těšilo, že Matt udělal s Peterem krátký proces, bez ohledu na to, co to bratra ve výsledku stálo.

Takže si musela položit zásadní otázku: Opravdu byla v pořádku, jak všem neustále dokola opakovala?

Když se Amanda s Damienem vrátili z parketu zčervenalí a rozesmátí, našli Risu ve značně zachmuřeném rozpoložení. Amanda se zatvářila provinile.

„Dojdu pro pití," nabídla se Risa.

„To nemusíš…"

„V pohodě."

Čekala, až barman namíchá další koktejl. Rozhodla se, že tenhle bude poslední, který Amanda dneska večer vypije. Už teď vypadala, že má dost. Mohla by pak udělat něco, čeho by třeba později litovala. Ačkoliv u Am si výčitkami svědomí ohledně mužů nemohl být nikdo jistý.

Barman před ni postavil na pult dvě vysoké skleničky.

„Promiňte," ozvala se, „ale objednávala jsem jen jeden drink."

Barman, který ji celý večer obsluhoval, se na ni usmál.

„Tenhle," ukázal rukou na červenorůžovou obludnost, „je na účet podniku. Není v něm žádný alkohol," dodal. Zjevně si pamatoval, že se celý večer vyhýbala alkoholu. „Chápu, že aspoň někdo musí zůstat střízlivý," mrknul na ni a kývl

směrem k jejich boxu. I odsud bylo vidět, že Amanda je hodně pod parou.

„Díky."

Barman se k ní maličko naklonil, lehce cinknul o skleničku jejího drinku a spiklenecky dodal: „Dal jsem tam třešničku navíc."

To Rise konečně vykouzlilo na tváři upřímný úsměv.

Když se napila svého koktejlu, spokojeně si povzdechla — byl přesně tak sladký, jak podle barvy doufala.

Večer poměrně záhy nabral rychlý konec, když Amanda prohlásila, že je jí špatně. Risa ji spolu s Damienem odvedla před budovu. Zavolala jí taxík a pak ji uložila na zadní sedadlo. Damien otevřel dveře na druhé straně a přisedl si k ní.

„Gentleman," zavrněla Amanda. Pak se začala poplašeně rozhlížet. „Zapomněla jsem si kabelku!"

Ať na tom byla Amanda sebehůř, nikdy si nikde nezapomínala věci. Risa ji podezřívala, že to udělala schválně. Buď proto, aby byla s Damienem o samotě, nebo aby s ním Risa nemusela jet v jednom autě — zápach by jí v uzavřeném prostoru rozhodně neudělal dobře. Obě varianty jí vyhovovaly.

„Dojdu pro ni."

„Počkáme," navrhnul Damien, ale Risa odmítavě zavrtěla hlavou.

„Ne, jeďte. Vezmu si vlastní taxík. Stejně musím ještě zaplatit poslední rundu," dodala, když si uvědomila, že ji natolik zaskočilo pití zdarma, až zapomněla zaplatit za Amandin koktejl.

V tu chvíli jakoby Am částečně vystřízlivěla. „Ris, fakt si vezmi taxík, jo?"

„Neboj. Navíc s sebou vždycky nosím dárek od tebe," mrkla na ni. Pak zabouchla dveře a taxík se rozjel do noci.

Risa se vrátila do klubu. Na lavici v boxu, kde trávili večer, skutečně ležela Amandina titěrná, blyštivá, zlatá kabelka. Zavrtěla nad tím hlavou, pak z kabelky vytáhla peněženku a vydala se k baru.

Když ji barman uviděl, pobaveně povytáhl obočí.

„Nechtěla jsem utéct bez placení. Jen jsem potřebovala nejdřív dostat kamarádku domů."

„V pohodě. Myslím, že zatáhnout jeden drink za tak sympatickou holku bych asi zvládl," mrknul na ni.

Risa si v první chvíli myslela, že mluví o Amandě. Její hustá černá hříva dokázala lidem učarovat. Stejně jako její modré oči, plné rty a podle většinových měřítek dokonalá postava. Risa se svýma hnědýma očima i vlasy vypadala zcela obyčejně.

Když se na ni ale barman nepřestával usmívat, došlo jí, že mluví o ní. Vzhledem k tomu, že sama měla v každém uchu tři náušnice, v pravé nosní dírce tenký zlatý kroužek a zpod přiléhavého černého trička jí ve výstřihu vykukoval kousek tetování, na barmana možná opravdu udělala větší dojem než Amanda.

Její reakce zaskočila ji samotnou: zčervenala.

Jasně, proč ne? Jako nějaká stydlivá blbka… Nadávala si v duchu. *To tě ten debil Peter připravil nejen o klidný spánek a víru v lidstvo, ale i o veškerou sebedůvěru?*

Posunula k němu po pultu bankovku.

„Studuješ tady?" přešel barman rovnou k tykání.

„Jo."

„A v Bronzu jsi poprvé?" zeptal se, zatímco jí vracel drobné.

Nebuď paranoidní… Nebuď paranoidní…

„Jo, ale myslím, že mě sem kamarádka přinutí chodit častěji. Dala si za úkol vytáhnout mě z mojí ulity." *No, to možná bylo zase zbytečně moc informací…*

Barman se zasmál. „Tak to se nejspíš uvidíme častěji."

„Nejspíš."

„Hele, Zacku, přestaň se laskavě vybavovat a koukej si hledět dalších zákazníků!" křikla na barmana kolegyně, která se potýkala s narůstající frontou.

Zack na Risu mrknul. „Tak zase příště."

„Jo, příště."

Risa si nehrála na hrdinku a opravdu jela domů taxíkem — v noci to bylo rychlejší a bezpečnější než drožky. Ačkoliv si nechala zastavit o půl ulice od bytu. Těch pár desítek metrů zvládne dojít po svých. A za ten — dost možná falešný — pocit klidu, že o sobě neprozrazuje žádné zásadní informace, jí to stálo.

Aspoň do té doby, než se od jedné z pouličních lamp odlepil stín.

To je snad špatný vtip.

Risa si připadala jako v nějakém laciném filmu. Úplně před sebou viděla scénář:

Záběr na liduprázdnou noční ulici. Nebe je zamračené, jediným zdrojem světla je nažloutlá zář pouličních lamp.

Hlavní hrdinka se blíží ke vstupu do zahrady, jež se rozpíná kolem jejího bytu. Podpatky bot jsou jediným zvukem narušujícím noční ticho, když tu náhle…

STŘIH

Na scénu vstupuje zloduch. Vyloupne se ze stínů a zastoupí hlavní hrdince cestu. Světlo se dramaticky odrazí od skla jeho brýlí, načež padouch pronese pateticky hororovou repliku…

„Čekal jsem tu na tebe, holčičko."

Risa si unaveně povzdychla. „Nevím, co si od toho slibujete, ale měl byste si jít po svých, dokud máte tu možnost."

Muž se krátce zasmál a udělal krok směrem k ní. „Tyhle řeči znám. Učí se snad na každé lekci sebeobrany. Hraná sebedůvěra má zastrašit útočníka. Jenže na mě neplatí." V tu chvíli Risa poznala obrýleného muže, jehož potkala v den stěhování. V první chvíli ho považovala za démona, ale když potkala Damiena, přehodnotila názor.

Ukázalo se, že její prvotní odhad byl správný.

Mužova tvář se roztáhla do nepřirozeně zubatého úsměvu, který se stále rozšiřoval, dokud nesahal od ucha k uchu. Najednou byl vyšší, a to i přesto, že se hrbil. Oči mu zrudly, uši se protáhly v dlouhé, štětinami pokryté výrůstky.

Braský démon.

Risa si povytáhla rukávy bundy, aby démon uviděl dva náramky s runovými destičkami. Překvapila ji vlastní odvaha — skoro měla pocit, že ani není předstíraná.

„Já nejsem žádná holčička s navrčenýma kecama z hodin sebeobrany. Vnikl jsi na moje území. Poslední varování. Běž si po svých a já tě nenahlásím úřadům za pokus o napadení člověka."

Démon zaváhal. S runovými čaroději není radno si zahrávat. Ale kolik času na přípravu mohla mít taková žába?

Udělal další krok směrem k Rise. Byl to poslední krok, který kdy udělal.

Risa sevřela jednu z destiček náramku a nehtem do ní po paměti vyryla krátkou linku. Hliněné destičky poschovávané u ní v bytě, na zahradě a částečně i na ulici zareagovaly na příliv magie a vytvořily předem připravenou záchytnou síť.

Když se mu pod nohama rozzářil poutací obrazec, braský démon strnul na místě.

„Jak jsem řekla: Vnikl jsi na moje území."

Démon možná chtěl něco říct, omluvit se a vycouvat, ale nedostal příležitost. Risa vytáhla z kabelky tenký, stříbrný nůž — dárek k jednadvacátým narozeninám od Amandy — a bez sebemenších výčitek mu ho zabodla do břicha. Brask zavřeštěl. V náhlém okamžiku agonie se mu podařilo částečně překonat pouto run a ohnal se po Rise.

Nebo to aspoň měl v úmyslu, ale pohnul se stěží o pár centimetrů.

Risa s rozmyslem vybrala další destičku z náramku a oddělila ji od zbytku. Nechala na ni dopadnout několik kapek braskovy krve. Pouto s runou se utvořilo takřka okamžitě.

Pak znovu přistoupila ke znehybněnému démonovi. Vzala ho za paži a špičkou nože mu začala vyrývat do kůže stejný symbol, jaký byl na zakrvácené destičce.

„Víš," pronesla bezvýrazně, zatímco jí napůl proměněný démon vrčel do ucha, „všichni runovou magii podceňují, protože je zdlouhavá a potřebuje řádnou přípravu. Ale když ji někdo umí dobře, zatraceně dobře, může být velmi… efektivní." Rychle zkontrolovala své dílo a o několik kroků ustoupila. „Pozdravuj Malacha v Předpeklí." Pak zlomila destičku navázanou na braska.

Uvolněná magie si propalovala cestu skrz ránu na jeho ruce a pokračovala do těla. Démon řval tak, že to nejspíš muselo vzbudit půl ulice, ale Rise na tom nezáleželo. Sledovala, jak jeho tělo stravuje vnitřní oheň, jak rudě žhne a pomalu se drolí na pohasínající uhlíky a vločky popela.

V jejím pohledu nebyl žádný pocit zadostiučinění nebo sadistické fascinace, jak by se dalo čekat. Sledovala

umírajícího démona s ledovou chladnokrevností. Nakonec z něj v poutacím obrazci zůstala jen doutnající hromádka. Symboly na zemi potemněly.

„No do prdele!“ ozvalo se za ní.

Risina reakce byla — díky měsícům strávených tréninkem na Mattův popud — automatická.

Přirazila zaskočeného Damiena ke kovanému plotu a přiložila mu ostří nože pod bradu. V tu chvíli mu jeho výška nebyla nic platná.

„Klídek,“ zvedl ruce na svou obranu. „Ten perořízek vypadá dost ostře.“

„A taky staře, takže udělá díru i do tebe,“ dodala Risa ponuře.

„Jo, to věřím. I když já nejsem tak starobylý, abys na mě potřebovala zbraň z raného věku.“ Tím potvrdil, že je skutečně démon. Pak se zamračil. „Tos ho měla celou dobu u sebe, i v klubu? Jak jsi ho propašovala dovnitř?“

Risa povytáhla obočí. „Tohle tě zajímá ve chvíli, kdy ti někdo drží nůž u krku?“

Damien pokrčil rameny, nebo se o to aspoň pokusil. Nevypadal kdovíjak znepokojeně.

„Poslals ho na mě?“ zeptala se Risa a kývla směrem k hromádce popela.

„Ne.“

„Už minule jsem na vás dva narazila ve stejnou chvíli.“

„Náhoda.“

„Náhody neexistují,“ přitlačila na nůž.

„Hele, fakt s ním nemám nic společnýho! Chtěl jsem se jen ujistit, že jsi dorazila domů v pořádku!“

„Takže jsi na mě čekal?“

„Ne… Vlastně jo.“

„Šmíruješ mě?“

Damien poznal, že z tohohle se nevylže. „Tak trochu," přiznal. „Nemůžeme to probrat někde jinde? Začínáme mít dost svědků," nadhodil, když si všiml rozsvícených oken na protější straně ulice.

Risa po chvilkovém zaváhání přikývla a schovala nůž zpátky do kabelky. Kývla hlavou směrem k brance.

„O nic se nepokoušej," varovala Damiena. „Tohle nebyla jediná runová magie, kterou můžu na povel spustit."

Damien přikývl a podle pokynů ji následoval do druhého patra postaršího, ale dobře udržovaného cihlového domku, skrytého za stromy ve stinné zahradě.

„V létě tady bude příjemný chládek," pronesl konverzačně, ale Risa na jeho snahy nereagovala.

Na dveřích bytu se skvěla namalovaná ochranná runa. Nešlo o nic neobvyklého, takže se nad tím sousedé nepozastavovali. Těžko říct, jestli by její bytná souhlasila s tím, že zevnitř byla do futer dveří vyrytá celá sestava kouzelných symbolů. Těsně kolem prahu byla vysypaná linka ze soli a levandule. Risa ji automaticky překročila. Damien se ale s omluvným výrazem zastavil.

„Mohla bys…"

Risa měla sto chutí ho v té soli vymáchat. Místo toho špičkou boty porušila pečlivě vytvořenou linii. Jakmile Damien vstoupil do bytu, vrátila sůl na původní místo.

„No, máš to tady hezky zařízené."

„Přejdi rovnou k věci. Proč jsi mě sledoval?"

„Co máš proti troše přátelské konverzace?"

„Nic, my dva ale nejsme přátelé."

Damien se usmál. „Co není, může být."

„Já nejsem Amanda, tak mě laskavě přestaň oblbovat."

„Jak chceš." Damienův výraz najednou potemněl. „Když jsme na sebe narazili prvně, byla to náhoda. Sledoval jsem

démona podezřelého z lidožroutství. Když jsem tě ale viděl, chtěl jsem se ujistit, že jsi v pohodě."

„Velmi ohleduplné."

„To sakra je!" vyjel na ni. „Obzvlášť když mi kvůli tomu zdrhnul!"

„Proč někdo jako ty sleduje démony podezřelé z nelegální činnosti?"

Damien si prohrábl vlasy. „Protože patřím k místní skupině Lovců zatracených."

O Lovcích zatracených už Risa slyšela od Matta. Šlo o nájemné skupiny spolupracující s policií na řešení některých případů. Většinou se neskládaly z lidí, takže měly řadu výhod při stopování kořisti nebo likvidaci vysoce nebezpečných zločinců. Ještě pár let nazpět nebyly uznávanou složkou. Ale jelikož se často pletly policii do výkonu práce, nakonec je vláda legalizovala.

„Takže ty, *student*, seš člen skupiny nájemných lovců nelidí?"

Damien se zase usmál. „Tak zaprvé: nejsem student. Zadruhé: jsem *šéf* skupiny nájemných lovců nelidí."

Risa si založila ruce na prsou. „Pokud nejsi student, co jsi dělal na Surmitské univerzitě?"

„Naší skupině by se hodila runová čarodějka. Byl jsem tam, abych si promluvil s Miou de Falcottovou, přesvědčil ji, aby s námi spolupracovala." Podle tónu jeho hlasu se dalo předpokládat, že by to jméno mělo být Rise povědomé.

Ta jen povytáhla obočí. „Miou de Falcottovou?"

„Jo, ta elfka, cos ji tak hezky setřela kvůli stipendiu."

Risa si odfrkla. „Od té doby jsem ji už viděla pracovat a věř mi, ta holka by vám k ničemu nebyla."

„Vzhledem k tvým siláckým řečem a taky s přihlédnutím k tomu, že jsi Hawksmoorová, jsem došel ke stejnému názoru."

„A tak jsi mě začal šmírovat?“

Damien pokrčil rameny. „Tak trochu. Chtěl jsem ti učinit stejnou nabídku jako Mie.“

„Abych se přidala k vaší partě Lovců?“

„Jo.“

„Tak na to zapomeň.“

Damien její odmítnutí čekal, proto s ním nehnulo. „Nech si to projít hlavou. Mohla by sis přijít na slušné peníze.“

„Díky, ale peníze nejsou problém.“

„Jasně, slečno Hawksmoorová,“ zasmál se. „Každopádně jestli chceš, můžeme se zítra v jednu sejít na policejní stanici v centru. Dosvědčím ti, že tě ten démon napadl a z tvé strany šlo o sebeobranu.“

To konečně přimělo Risu trochu pookřát. Na papírování, které ji čekalo v souvislosti se zabitím braského démona, úplně zapomněla. Tajně doufala, že když situaci vysvětlí Mattovi, nějak to ze své pozice zamete pod koberec. Zase.

„Dobře,“ souhlasila. „Ale neber to tak, že ti budu něco dlužná. Poradila bych si s tím i bez tebe.“

„Nepochybně, slečno Hawksmoorová.“

Tentokrát si Risa byla jistá, že si ji tím oslovením dobírá.

Došla ke dveřím, nohou odhrnula levandulovou sůl a otevřela. „Uvidíme se zítra.“

Damien jen přikývl a bez dalších řečí opustil její byt. Jestli se někdy pokusí zneužít toho, že mu Risa ukázala, kde bydlí, bude toho litovat.

KAPITOLA 4.
RISA

V sobotu si Risa trochu přispala — po včerejšku to potřebovala.

Po pozdní snídani obešla zahradu a zkontrolovala runové destičky, které se předchozího večera aktivovaly jejím kouzlem. Víc než polovina potřebovala opravit. Byly popraskané a symboly na nich poškozené. Braský démon byl silnější, než vypadal. Risa se mírně otřásla při pomyšlení, že kdyby s jeho zabitím ještě chvíli otálela, magická síť mohla selhat. Musela nefunkční destičky vyměnit.

Snažila se myšlenky na včerejší noc vytěsnit z hlavy, jenže to nešlo. Pořád měla v nose pach démonovy krve připomínající nahnědlý ichor.

Včera večer někoho zabila…

Jasně, kdyby to neudělala, nejspíš by ji ten dotyčný rozporcoval a nacpal k sobě do mrazáku. To ale neměnilo nic na tom, že někoho zabila. A nehnula u toho ani brvou. Nevěděla, kde se v ní bere ta chladnokrevnost. Dřív si představovala, že by se mohla přidat k bezpečnostním složkám jako bratr a kdysi i otec. I tak by v ní ale smrt, byť démona, měla vyvolat víc emocí, než jak tomu bylo. Navíc — s tím, co měla za sebou — by se slušelo, aby utekla s křikem jako malá holka, nebo naopak ztuhla, neschopná

pohybu. Ona se místo toho zachovala jako někdo úplně jiný. A zabila…

Z hlediska zákonů démoni nebyli lidé, ale měli stejná práva. Přinejmenším většina z nich. Ti, kteří na sebe nedokázali vzít lidskou podobu, byli považováni za zvířata. Nutno podotknout, že je tak vnímal i jejich vlastní druh a pohrdal jimi. Bezdůvodně zabít démona bylo trestným činem. Risa se včera večer dopustila vraždy.

A přesto existovala jistá klička v zákoně. Spousta pekelných potvor si totiž libovala v pojídání lidských orgánů a ráda je zapíjela ještě teplou krví. Labužníci. Ti, u nichž byly takové choutky prokázány, ztráceli status lidskosti a mohlo s nimi být zacházeno víceméně dle libosti.

Bylo to tak trochu nefér a vyvolávalo to řadu sporů? Jasně. Měla by i u démonů platit presumpce neviny? Nejspíš. Ale dokud je lordi Předpeklí sami ochotně vydávali spravedlnosti, aby si udrželi postavení a moc, nikdo se příliš nenamáhal na tom něco měnit.

Dalo se tudíž očekávat, že Risa z celého incidentu vyvázne naprosto bez problémů. Obzvlášť pokud Damien skutečně dosvědčí, že ji brask napadnul jako první.

K obědu si dala si jen lehký sendvič, oblékla se a vydala se směrem do centra. Jelikož měla dost času, vzala si drožku, aby si trochu užila krás Surmitu.

Když tu Risa párkrát navštívila Amandu — ještě předtím, než tu sama začala studovat —, prošly spolu ty nejvýznamnější pamětihodnosti, stejně jako vyhlášené putyky. A samozřejmě cukrárny. Jestli měla Risa pro něco slabost, bylo to sladké pečivo, a to snad ve všech jeho podobách. Kam se hrabou bonbony, sladké tyčinky, lízátka a podobné pochutiny… Hříšné rafinovanosti čokoládového dortu z nepraženého jonského kakaa, s jemnou čokoládovou pěnou na vrchu

a smyslnou vrstvou slaného karamelu, se nic nevyrovná. S Amandou se domluvily, že si na jeden takový dortík odpoledne skočí do kavárny poblíž Amina bytu. O důvod víc těšit se, až bude mít všechno to otravné papírování za sebou.

Risa se rozhodla na Damiena počkat před policejní stanicí. Vzhledem k tomu, že tady pracoval Matt, už dávno věděla, že nejde o okázalou stavbu jako v televizních seriálech. Byla to moderní prosklená pětipatrová budova, která by se směle mohla vydávat za další z řady anonymních kancelářských hnízd v centru, nebýt žluto-modrého nápisu POLICIE na jejím průčelí.

„Ahoj," pozdravila tentokrát jako první, když se k ní démon blížil po trojici ohlazených schodů. *Je načase ukázat trochu dobré vůle.*

„Doufám, že nečekáš dlouho. Ale žádný strach, tvůj rytíř v zářivé zbroji už je tu!" odpověděl místo pozdravu. V ruce držel látkovou tašku.

„Rytíř?"

„Ano, chrabrý rek ochotný ze všech sil bojovat za tvou nadále trvající trestní bezúhonnost. Počkej," zarazil se, na oko zděšeně. „Jsi trestně bezúhonná, že jo?"

V Rise maličko hrklo, ale nakonec jen protočila oči. Nechápala, jak může Damien být tak lehkovážný. Ještě včera na něj vrčela, víceméně ho obvinila ze stalkingu a kromě toho byl svědkem toho, jak někoho zabila. A dneska o tom vtipkuje! Ona sama měla žaludek stažený nervozitou.

Ne, nebylo to poprvé, co zabila démona. To ale neměnilo nic na tom, že se jí z toho chtělo zvracet. Nemínila si z vraždění dělat koníček. Přesto… jedna její část o Damienově včerejším návrhu uvažovala — ta chladnokrevná, která už nechtěla ustrašeně sedět v koutě.

„Pojď, ať to máme brzo za sebou. Mám na odpoledne ještě nějaké plány," vybídla ho.

„Jak si má paní žádá."

Když jí podržel dveře do vstupní haly, Risa přemýšlela, jestli to bylo jen součástí jeho hry, nebo byl vážně galantní.

Než je pustili dál, museli prokázat svoji totožnost a projít rámem na detekci kovů a magických předmětů. Risa svoje runové náramky položila do košíku, který projel důkladným skenem, a pak jí je vrátili, stejně jako kabelku a telefon. Nůž od Amandy tentokrát nechala doma — sice díky ukryté magii prošel většinou detektorů bez povšimnutí, ale dnes ho nepotřebovala a nechtěla zbytečně riskovat.

Policista, který je kontroloval, se živě vybavoval s Damienem — zřejmě ho tu dobře znali.

Nakonec se oba podepsali do návštěvní knihy, dostali průkazku opravňující je k dočasnému vstupu a vyjeli výtahem do třetího patra.

Risa nevěděla, jestli má Matt dneska službu, ale vzhledem k tomu, že měl nulový osobní — a tedy i milostný — život, dalo se předpokládat, že nemá v sobotu nic lepšího na práci než okounět na stanici.

Damien sebevědomě zamířil k postaršímu policistovi, jenž seděl v rohu místnosti. Pracovní desku stolu měl plnou lepících papírků s poznámkami.

„Ahoj, Davide," pozdravil démon.

„Nazdar," odpověděl policista nevzrušeně.

„Mám novinky ohledně posledního případu." S těmi slovy vyprázdnil tašku, v níž byla zavařovací sklenice plná popela.

To ho jako sesbíral, když ode mě odcházel?

Položil zavařovačku na stůl. Tím si rozhodně získal pozornost.

David povytáhl obočí. „Skočím to ověřit, ty zatím vyplň papíry," zamumlal a podal mu ledabyle sešitý štos lejster. Damien se bez vyzvání posadil ke stolu, půjčil si propisku a dal se zkušeně do vyplňování. Nikde nezaváhal a nerozepisoval se víc, než bylo nezbytné. Z jeho chování Risa usoudila, že to dělá opravdu často.

Policista se vrátil asi za patnáct minut a držel úředně vyhlížející dokument s rudým razítkem v dolním rohu. Damien pro něj tou dobou už měl všechno připravené. David si převzal papíry a spolu s potvrzením, které přinesl, je založil do béžové složky.

„Jo, byl to ten hledanej hladovec. Tady," vytáhl ze stolu další předtištěný papír. „Skoč si s tím na pokladnu, však to znáš."

„No, víš," začal Damien, „má to malý háček. Tentokrát se do akce připletl civil."

Policista poprvé za celou tu dobu střelil pohledem k Rise. „Hele, ještě jsem nebyl ani na obědě!" zaúpěl.

„Věc se má tak: Ten démon napadl tady Risu, když se včera v noci vracela domů. Hlídkoval jsem kolem toho místa, protože jsem ho tam viděl naposledy. Ale než jsem stihl zasáhnout, poradila si s ním."

Policista si ji změřil pochybovačným pohledem. Pak sjel očima k zápěstím s náramky. Zahleděl se jí do obličeje a Risa poznala okamžik, kdy mu došlo, koho má před sebou. Se sourozenci si byli dost podobní.

„Vy jste Risa Hawksmoorová?"

„Jo," přisvědčila otráveně. *Přísahám, že jestli ještě jednou uslyším svoje příjemní pronesené tímhle překvapeným tónem, hodím šavli!*

David si povzdychl. „Tak fajn."

Dalších čtyřicet minut společně sepisovali výpověď.

„Vzhledem k tomu, co jste uvedli, a taky proto, že jsme toho braska už nějakou dobu hledali v souvislosti s lidožroutstvím, proti vám nebude vzneseno žádné obvinění."

„Děkuju." Risa byla ráda, že to má za sebou.

„Neměl bych upozornit vašeho bratra?" zeptal se policista po chvíli, zatímco Risa s Damienem podepisovali kopie výpovědi.

„To nebude nutné. Nechci mu přidělávat starosti." S tím se rozloučili a Risa si gratulovala, že má všechno úspěšně za sebou.

Damien přivolal výtah. „To šlo docela hladce. Tak si užij svoje odpolední plány." Jakmile výtah s tichým cinknutím dorazil na jejich podlaží, zazubil se na ni.

Ukázalo se však, že rande s Amandou a čokoládovým dortíkem se bude muset ještě na chvíli odložit. Z výtahu totiž vystoupil Matt.

„Riso?" zvolal překvapeně, když vzhlédl od papírů, které držel v ruce. „Co tady děláš?" Pak sjel pohledem k Damienovi a zamračil se. „Pane Gracielli."

„Pane Hawksmoore," oplatil mu démon nonšalantně.

Matt popadl Risu za paži a odtáhl ji stranou. „Co tady děláš?" zopakoval.

„Hlavně nevyšiluj," varovala bratra. A pak mu pověděla, co se stalo.

Matt si mnul kořen nosu a vypadal podrážděně.

„To si snad děláš srandu? Nejseš tady ani čtvrt roku a už jsi zapletená do vraždy?"

„Technicky vzato nešlo o vraždu," připomněla mu.

Matt se na ni zamračil. „Nebuď vtipná."

„Hele, já si to nevybrala, jasný? Šla jsem s kamarádkou do klubu, a když jsem se vracela, čekal na mě."

„Nebyla jsi dost opatrná."

„Jela jsem taxíkem, nechala se vysadit o pár baráků dál, aby taxikář náhodou nevěděl, kde přesně bydlím. Ten hajzl čekal přímo před brankou, protože tam na mě narazil, když jsem se stěhovala. Nejspíš jen dostal hlad a vzpomněl si, že tam zahlídnul mladý maso. Nemělo to nic společnýho s…" zarazila se. Došlo jí, že zbytečně zvedla hlas.

„Jo… já vím," připustil neochotně Matt. „Jen mám o tebe starost."

„Já to chápu, vážně, ale jsem v pohodě."

Matt si povzdychl. „Máma s tátou už se začali uklidňovat. Z tohohle vyletí z kůže."

„Tak jim to neříkej," nadhodila Risa nesměle.

Viděla, jak se jejímu bratrovi na tváři vystřídala celá řada emocí, ale nakonec jen rezignovaně přikývl. „Tak fajn. Ale pokus se do ničeho dalšího nezaplést, jasný?"

„Rozkaz, detektive! Výslech je u konce?"

Matt se unaveně usmál. „Jen běž. A dávej na sebe pozor." Nedokázal si pomoct — musel to prostě říct nahlas, i když věděl, že Risa je dospělá a dokáže se o sebe postarat. To už koneckonců nejednou prokázala.

„Dík," mrkla na něj.

„Nezapomeň, že máme příští týden domluvené kafe," zavolal na ni, když opět zamířila k výtahům. Risa souhlasně přikývla.

Venku na ni čekal Damien. Překvapilo ji to — předpokládala, že si vyzvedne odměnu a půjde si po svých.

„Tak to bylo milosrdně krátké," přivítal ji.

„Co tu ještě chceš?"

„No, říkal jsem si, že by bylo fér, abys dostala část odměny za dopadení toho braska. Bylas to koneckonců ty, kdo odvedl tu nejtěžší část práce a zlikvidoval ho." S tím Rise

předal podezřele tučný svazek bankovek. „Jo a moje nabídka pořád platí. Kdyby sis to náhodou rozmyslela, tak se zítra kolem šesté zastav.“ Podal jí papírek s ručně napsanou adresou. Pak se rozloučil a během chvilky zmizel za rohem.

KAPITOLA 5.
AMANDA

Když Amanda otevřela dveře, byla rozcuchaná a neupravená. Z narychlo svázaného drdolu jí trčely dvě tužky.

„Ten včerejšek s tebou teda zamával," dobírala si ji Risa.

„Jdi se bodnout," zavrčela Am. „Včerejší pijatyka s tím nemá nic společného."

Když se Risa zula a vstoupila do rozlehlého podkrovního apartmánu, došlo jí, že je to nejspíš pravda. Na podlaze s měkkým bílým kobercem se válely hromady porůznu zotvíraných knih a uměleckých katalogů. A taky pokreslené papíry. Risa na některých rozeznala pár run.

„Dohániš resty do školy? Nebo snad pan Sikes dostal nové zboží a potřebuje ho narychlo zkatalogizovat?" zeptala se Risa, když si všimla, že dokumenty jsou z Rosenavity — místní galerie a aukční síně, kde Am momentálně pracovala jako stážistka.

Amanda zavrtěla hlavou. „Ani jedno. Jen jsem si je vypůjčila pro vlastní rešerši."

Risa se posadila na zem a prohlédla si několik kreseb. „Podle toho, co tu máš, tě nejspíš zajímá nějaký démonský šperk, co?" Na většině papírů byl z různých úhlů zobrazený tenký kroužek se stylizovanými runami.

„Jo, tak nějak," přisvědčila. „Poznáváš ty symboly?" Podala Rise několik stránek se skicami.

„Ochrana, krev, pár poutacích prvků… Zbytek mi nic neříká, musejí být dost staré — některé části jsou mi povědomé, ale nerisknu si odhadnout pravý význam."

Amanda se zachmuřila.

„Proč tě to tak zajímá?"

„Včera jsem si všimla, že má Damien na krku takový… obojek. Ty bys asi řekla choker."

„No jo, jak to včera šlo mezi tebou a mým oblíbeným démonem?" zeptala se Risa poťouchle.

„Nijak. Teda ne, že bych se nesnažila," odfrkla si. „Ale zpět k tomu obojku. Nejdřív jsem si myslela, že jde prostě jenom o obyčejný doplněk — přece jen by to k němu tak nějak sedlo."

Risa podobným šperkům u mužů většinou nevěnovala pozornost, protože se pohybovala mezi skupinami lidí, kde byla taková móda zcela běžná. Proto ji ani nenapadlo se nad tím jakkoliv pozastavovat. Pro Amandu choker zjevně představoval něco neobvyklého.

„Jenže pak v tom taxíku," pokračovala Am, „jsem si v jednu chvíli všimla, že jsou na něm vyryté nějaké symboly — když na ten obojek pod správným úhlem dopadlo světlo."

„A to sis je všechny zapamatovala jenom z toho, jak jsi je opilá zahlédla v tlumeném světle taxíku?" zeptala se Risa pochybovačně a podala kamarádce kabelku, kterou si v klubu údajně zapomněla.

„Nepodceňuj mozek někoho, kdo se zajímá o umění a démony tak jako já. A kromě toho — nebyla jsem zas tak opilá!" zamračila se na Risu na oko. „Ale měla jsi pravdu — Damien je určitě démon. A navíc asi ne jen tak ledajaký."

„Včera se k tomu vlastně sám přiznal," připustila Risa. A pak Amandě ve zkratce pověděla, co se v noci semlelo s braským démonem a stručně shrnula i dnešní návštěvu na stanici.

„Tebe nechat chvíli o samotě…"

„No jo, problémy si mě nacházejí samy, co nadělám? Každopádně Damien při pohledu na ten nůž od tebe prohlásil, že není tak starý, abych na něj potřebovala takovou zbraň."

„Starý nebo ne, na skutečnosti to nic nemění. Někdo jeho moc spoutal — a nejspíš k tomu měl dobrý důvod." Amanda podala Rise jeden z vypůjčených galerijních katalogů. Na fotografii byl vyobrazen stříbrný obojek zašlý stářím. Podle Amina popisu odpovídal Damienovu chokeru. Risa se ani nenamáhala tvářit šokovaně nad částkou, kterou za něj aukční síň před několika lety požadovala. Hlavní byl popisek.

Tento šperk patří k jedněm z několika málo vzácných nálezů nedaleko města Ambra. Kov, z něhož je vyroben, se nepodařilo kompletně identifikovat, neboť některé prvky této sloučeniny nám doposud nejsou známé. S jistotou se dá říct pouze to, že se ve šperku nacházejí stříbro, magnetit a velice jemné diamantové fragmenty. Na povrchu je vyobrazena řada jemně zpracovaných run (výčet přiložen níže). Význam se nepodařilo rozluštit u všech. Šperk je vyjma runových rytin hladký, prostý jakéhokoliv dalšího zdobení. Postrádá zapínání.

Z toho mála, co lze usuzovat z rané démonské historie a legend, předpokládáme, že by mohlo jít o bájný poutací obojek vytvořený božskými Dvojčaty za účelem podrobení si vzpurných vyšších démonů.

Risa se skepticky zahleděla na Amandu. „A ty si myslíš, že Damien nosí na krku jeden z poutacích obojků? To je docela přehnané i na tvoji bujnou fantazii."

„Sedělo by to." Am jí znovu podala svoje náčrtky. Některé z run skutečně odpovídaly těm z katalogu.

„Seš si jistá, že jsi jen neviděla něco, co jsi chtěla vidět?"

„Čekala jsem, že by to mohlo zapadnout do tvých paranoidních představ o tom, že tě Damien sleduje," odsekla Amanda podrážděně. Nelíbilo se jí, že Risa smetla všechny její teorie ze stolu, aniž by se nad nimi aspoň zamyslela.

„Promiň. Jen si nedokážu představit, že by byl Damien tak nebezpečný, aby ho někdo musel poutat za pomoci nějakého artefaktu. Ani když vezmu v potaz, jak moc smrdí Předpeklím."

Amanda nad tím mávla rukou. „Ať je to, jak chce, buď opatrná. Protože démon je stoprocentně. A jestli mám pravdu, tak je zatraceně vysoká liga."

KAPITOLA 6.
RISA

Risa měla o čem přemýšlet. Celou neděli přesvědčovala sebe samu, aby nepřijímala Damienovu nabídku a nestavovala se za ním. Vyhledala si na síti adresu, kterou jí dal. Podle mapy to nebylo zase tak daleko od jejího bytu. Vcelku obyčejná surmitská čtvrť, nic přehnaně honosného, ale ani žádný chudinský slum.

S každou uplynulou hodinou byla víc a víc na vážkách.

Mám tam jít? Nemám tam jít?

Zbývalo jen, aby si někde utrhla kopretinu a s nerozhodným vzdycháním z ní otrhala okvětní lístky.

Nakonec se oblékla, zazásobila se rozličným množstvím runových destiček, navlékla si teplejší podzimní kabát a vyrazila. Měla dost času, takže šla tentokrát pěšky. Na mapách v telefonu kontrolovala, jestli jde správně. Přesto se jí povedlo párkrát špatně zahnout. Jako by snad byla nervózní…

V jednu chvíli — zatímco kontrolovala trasu — omylem vrazila do malého gnóma.

„Moc se omlouvám!“ sehnula se k němu a pokoušela se mu narovnat vysokou špičatou čapku, která mu po srážce s ní spadla do očí. Nyní její vinou připomínal populární, leč nevkusné sošky a obrázky, jichž bylo všude plno, a gnómové je z duše nenáviděli.

„Příště koukej na cestu a ne do telefonu, ženská!“ ozval se zpod bílého plnovousu dívčí hlas. Gnómka si s přehnanou důstojností narovnala čapku, zamračila se na Risu a odkráčela. Risa mohla být ráda, že ji ještě na odchodu nekopla do holeně.

Faktem zůstávalo, že potřebovala nějaké rozptýlení. Ale nikdo z jejích nejbližších by nejspíš nepovažoval za moudré, aby se přidala k Lovcům zatracených. Na druhou stranu by se jí mohla podobná skupinka nájemných lovců hodit. Šlo by si z nich udělat další obranný val, aby si na ni nikdo netroufl.

Promnula si jizvu pod okem a pokračovala v chůzi.

Nakonec skončila před řadovým činžákem z šedého kamene, kterých byla ulice plná. Ke dvoukřídlým vstupním dveřím se skleněnou výplní vedlo pět schodů. Bylo za deset šest.

Risa naposledy zkontrolovala adresu na lístečku a s tichou modlitbou, ať nedělá kolosální chybu, zazvonila. Po chvíli se ozvalo zapraskání.

„Graciell, prosím?“

„Tady Risa.“

„Pojď nahoru, třetí patro.“

Damien ji přes bzučák pustil dovnitř. Už nebylo cesty zpět. Samozřejmě obrazně řečeno.

Risa si s výstupem dala načas. Na její citlivý nos dorážely různé pachy. Spousta z nich nepatřila lidem a Rise hned došlo, že Damien už u sebe doma nejspíš hostí slušnou skupinku rozličných existencí.

Cítila srst, takže čekala nějakého dlaka — a podle všeho ne jednoho. Kromě toho cítila i hřbitovní hlínu a nasládlý pach tlejícího ovoce: revenant a upír.

Slušná sebranka.

Damien na ni čekal ve dveřích bytu. „Jsem rád, že jsi přišla."

„Pořád to neber tak, že do toho jdu."

Démonův úsměv nepokrytě sděloval, co si o jejím tvrzení myslí: *Jasně, říkej si, co chceš, stejně už ses chytila.*

„Tak se pojď seznámit s ostatníma."

Risa z toho neměla úplně dobrý pocit, ale nakonec ho přece jen následovala do útrob bytu. Jakmile se za ní zavřely dveře, zmocnilo se jí vědomí jakési tíživé definitivnosti. Jako by těch několik kroků znamenalo zásadní zlom a určovalo, jakým směrem se bude její život ubírat, aniž by to mohla jakkoliv ovlivnit. Ten chvilkový pocit ztráty kontroly rychle odezněl, ale zůstala jí po něm hořká pachuť na patře.

Když spolu s Damienem vstoupila do prostorného obývacího pokoje s rozměrnou pohovkou, čtveřice mužů, která se doposud živě vybavovala, ztichla.

Nejmladší z nich se na Risu přátelsky usmál, zbytek se spíš mračil.

„Dlužíš mi sto kvintů," mladík vesele natáhl ruku k holohlavému muži po své pravici. Ten neochotně sáhl pro peněženku a vyplatil mu patřičný obnos. „Vsadili jsme se a já vyhrál. Tvrdil jsem, že dorazíš," vysvětlil. Pak k ní napřáhl pravačku. „Jmenuju se Ray."

Risa jeho ruku přijala. „Risa."

„Hawksmoorová," zamručel holohlavec. Znělo to, jako by si nad tím příjmením chtěl odplivnout.

„Jo, přesně tak," odvětila sladce. Teď jí váha rodinného jména pro změnu přišla vhod.

„Když už jste začali s představováním," vložil se do toho Damien, „tak tohle je Richard," ukázal na holohlavce. „Z jeho řečí si nic nedělej."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Lovci zatracených*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.